

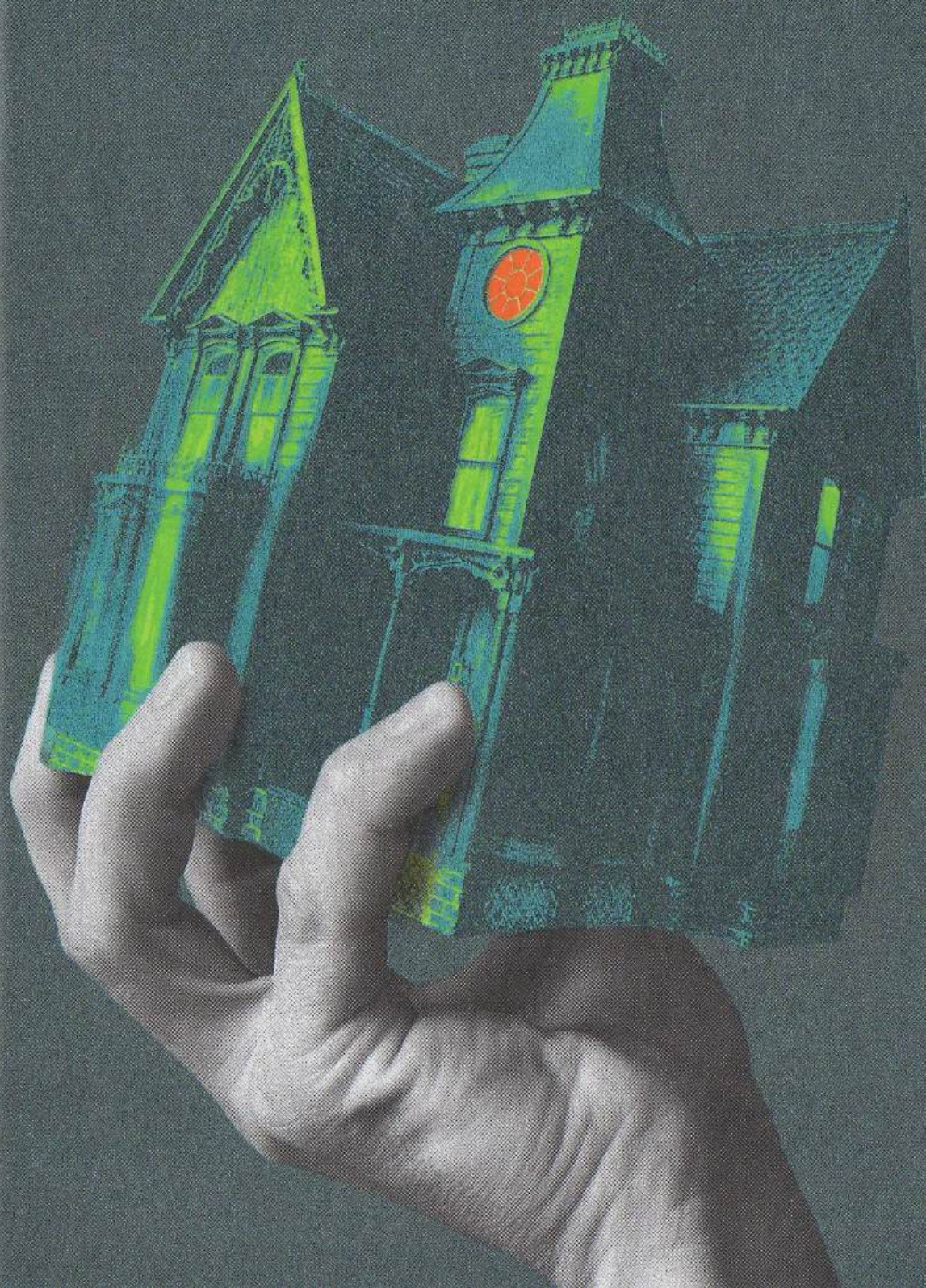
821. 111(94)
M34

Ліза М. Матлін

НЕЗНАЙОМЦЬ НАГОРІ

С 12154/29

переклала
Божена Козирева

видавництво
СТАРОВОГО ЛЕВА

Розділ 20

У мене таке відчуття, наче будинок схвалює мій новий щоденник. Йому подобається читати усі мої нечестиві таємниці. *То от хто ти насправді така.* Блеквуд усміхається, читаючи кожен запис, а його тепла рука на моему плечі — наче батька, який схвалює це. *Я знав, що ти потворна.*

Відкидаюсь на спинку стільця за столом і дивлюся крізь вікно спальні на нічне небо. Біль пульсує у голові, але так звично, що майже не помічаю. Від кислого повітря крутить у животі, тому гадаю, чи не знудить знову. Мене часто нудило останнім часом. Хоча дивна річ: я повернулася до антидепресантів. Уже кілька днів.

«Якщо за кілька днів вас усе ще буде нудити, повідомте мене, — сказав лікар, відриваючи рецепт і протягуючи мені через стіл. — Головний біль теж повинен припинитися».

Але цього не сталося.

Дотягуюсь до чашки і надпиваю холодну каву. Я вже двічі поверталася до Емілі. Не будучи її клієнткою. Не знаю, ким я є. Сьогодні після роботи затрималася біля

її дверей, запевняючи себе, що піду будь-якої миті. Що сяду у свою машину, кивну на прощання колегам і не скажу нікому ні слова, аж поки не побачу їх наступного ранку. Як завжди. Але вона помітила мене там і помахала, запрошуючи зайти.

— Хочеш кави? — запитала колега. — Я от *вмираю* від бажання випити чаю.

Отож ми пили свої напої в її спокійній маленькій кімнатці, і я відчула, що розслабляюся. Коли Емілі говорить, слова просто тануть від її голосу. Вона така щира, якою я ніколи не була. Це тому мені не вдається втримати клієнтів? Тому що я не справляю враження, наче мені є діло до їхніх проблем? Бо вони бачать, що поза слизькими порадами я просто штучна, як моє карамельне мелірування та нарощені нігті?

Беру чашку кави обома руками, а Емілі усміхається мені дружньо, терпляче. Ця усмішка промовляє: «*Мені не байдуже. Я на твоєму боці*».

Б'юсь об заклад, що мої клієнти ніколи так не почувалися зі мною. І що довше сиджу там, то більше почувуюсь так, наче я у суді й мене от-от визнають винною. Роблю замітки на власних сеансах з клієнтами, але ніколи їх насправді не слухаю.

— Розкажи мені про свою сестру, — нарешті сказала колега. — Яка вона?

— У неї широка усмішка і очі зелені, як оливки. Вона була дуже впевненою в собі і завжди знала, що сказати. — Закусую губу, опустивши очі. — І вона хотіла стати психотерапевткою.

— Розумію, — підбадьорює вона, але я не думаю, що Емілі зрозуміла.

Я обрала бути психотерапевткою, бо хотіла бути Сарою. Мені було некомфортно у власній шкірі, тому позичила її. Звичайно, не можна казати про це Емілі. Навіть для мене це звучить божевільно. Вона не знає й половини усього цього.

Повільно відпиваю каву, дозволяючи собі подумати про мою сестру, поміркувати про неї вперше за багато років.

— Можливо, мені варто називати тебе Ліззі? — запитала Емілі.

— Ні, — швидко відповідаю. — Будь ласка, не називай мене так.

Знову закусую губу і переводжу погляд на вікно. Наші колеги метушаться у своїх офісах, хапаючи ключі від машин й зупиняючись побазікати кілька хвилин, перш ніж їхати додому.

— Що б ти мені тут не розповіла — це конфіденційно. — Мабуть, жінка побачила паніку в моїх очах.

— Дякую, — просто кажу я.

Тім зазирнув до нас і кинув зацікавлений погляд. У нього на плечі спортивна сумка, достатньо велика, щоб вмістити в ній малу дитину.

— У нас тут жіночі посиденьки, еге ж?

Перш ніж ми встигли щось йому відповісти, він з якихось причин відсалютував нам, наче військовий.

— У мене за десять хвилин гра в теніс, — повідомив чоловік. — Тому побіжу.

Хитаю головою, коли він напівпобіг коридором.

— Де він бере енергію?

— Підозрюю, що він — наполовину машина, — жартувала Емілі. — Але де б він її не брав, — вона зі стогоном

змінити позу, — мені б така знадобилася. Мені потрібно трохи бадьорості.

— Ні! — запротестувала я занадто голосно. Слова злетіли з уст швидше, ніж вдалось їх зупинити. — Ти така...

Спокійна. Ніжна. Добра. О ні. Відчула, як рум'янець вкриває мою шкіру, наче висип. Незграбно хапаюся за чашку, мало не проливши каву. Мої руки тремтять. На щастя, вона цього не прокоментувала.

— Твій чоловік називає тебе Сарою? — запитала колега.

Похмуро всміхаюсь.

— Ні, він ніколи мене так не називав.

Він навіть не погодився на це для інтерв'ю у блозі... і, господи, яке ж це було довбане шоу. Ми сварилися, поки їхали в машині.

Він не хотів мати нічого спільного з просуванням Блеквуда. Джо занадто боявся. Звісно, я тримала його подалі від фото. Завжди це робила. І, заради бога, ми змінили свої імена, свою зовнішність і водійські права. Ми зовсім не такі, якими були тоді.

Джо напружено стояв біля мене впродовж усього інтерв'ю і до болю стискав моє плече. Нараз авторка запитала його про Блеквуд, змусивши мене затамувати подих. «Правду кажучи, від цього місця в мене мороз по шкірі», — відповів цей ідіот. Я закотила очі й подумала, чи зможу добитися, щоб цю фразу прибрали зі статті.

— Як він тебе називає? — поцікавилась Емілі.

Мені довелось обдумати це. За дивної нагоди, коли я перетиналася з його друзями, він називав мене «Ей» чи прізвиськом, яке мені дала Сара. Думаю, що це був його спосіб вибішувати мене.

— Іноді він називає мене Ягням. Це прізвисько, яке мені дала сестра. Ягнятко Ліззі, — злегка всміхаюсь, пригадуючи. — Типу, «тиха овечка».

Моя усмішка швидко розтанула. Ніхто б не запідозрив, що тиха маленька Ліззі-Ягня з брудно-білявим волоссям до пояса еволюціонує в таку, як я. Усі звикли вважати, що зі мною щось не так. Навіть балакучі сестри мами ігнорували мене, коли ми залишалися наодинці. Вони різко вставали, бурмотіли щось про потребу свіжого повітря чи ще одного гарячого напою, навіть якщо їхні чашки все ще були наполовину повними. Я змушувала людей нервуватись, навіть не маючи такого наміру. Наживала ворогів, навіть не намагаючись. Це змусило мене почуватися некомфортно у власній шкірі й лише посилило особисте збентеження. *Що ж так сильно зі мною не так? Чого в мені не вистачає, що так чітко бачать люди?* Сара ж тим часом була вродливою, жвавою, завжди поруч, з ідеально влучним дотепом.

Емілі вивчала мене, справді оглядала, наче бачить мене вперше.

— Ліззі-Ягня, — сказала вона, і я чомусь сіпнулась.

— Я не дуже багато розмовляла, — криво посміхаюсь їй. — Принаймні тоді.

— Соромилася?

Знову відпила кави, відчуюючи, як та обпікає горло. Обдумую її слова, перш ніж нарешті похитати головою.

— Ні. Просто була розгублена.

— Багато дітей відчувають так само, — заспокоює вона, змінивши позу.

— Не Сара.

— І ти цьому заздрила.

Так, заздрила. Дуже сильно.

— Тобі коли-небудь щось діагностували? — підштовхувала Емілі. — Можливо, психолог?

Ще один маленький ковток:

— Чому ти запитуєш?

— Просто цікаво! — жваво мовила колега.

У мене трохи стиснулося серце. Не хотілося, щоб Емілі погано про мене думала, тому просто мовчу, перш ніж весело усміхнутись у відповідь.

— Ні, — брешу, все ще усміхаючись. — Мені ніколи не ставили жодних діагнозів.